

og som Tingets Gæster maa de rette sig efter Husets Orden (Afbrudelse af *Martin Olsen*). Det ærede Medlem har ikke Ordet.

Birck: Velgørenhed er smuk, men jeg vil alligevel tilstaa, at naar jeg en Gang imellem har været velgørende — det har kun været en Gang imellem —, er jeg kommen i Tanker om, hvad jeg har lært hos min gamle Ven Carlyle, og har spurgt mig selv, om jeg virkelig troede, at jeg kunde bestikke Vorherre med en 10-Kroneseddell eller en Hundrekroneseddell. Naar der ikke ligger en dyb religiøs Følelse bag ved Velgørenheden, saaledes som i den katolske Kirke, tror jeg heller ikke, Velgørenheden for Giverne har den store Værdi. For Modtageren vil Velgørenheden under alle Omstændigheder være mere eller mindre uheldig. For den hæderlige, honette og ærekære Mand vil Velgørenheden altid være en Pine, og den uhæderlige, den dovne, den, der er uden Ære, vil Velgørenheden gøre endnu værre, end han er. Velgørenheden kan derfor maaske nok bruges som yderste Nødhjælp, men ad den Vej kan man ikke løse Arbejdsløhedsspørgsmaalet. Man kan derigennem hjælpe Børn og Kvinder, men ikke den voksne Mand uden meget ofte at komme til at gøre Skade.

Den anden Vej er gennem Hjelpekasserne. Dette kan være en god Hjælp, men det er ogsaa kun en Nødhjælp. Selv om man i Loven bestemmer, at Tilskud fra Hjelpekasserne ikke er Fattighjælp, saa kan man dog kun borttage Fattighjælpens borgerlige Virkninger, men de moralske Virkninger paa Modtageren af denne Hjælp fra det offentlige kunne vi ikke borttage. Derfor tror jeg, at Værdien af Flertallets Henvisning til Hjelpekasserne alligevel er noget omtvistelig. Hvis jeg havde ment, at Hjelpekasserne skulde kunne løse Spørgsmaalet, vilde jeg have foreslaaet et større Tilskud. Men i øvrigt ere Hjelpekasserne efter min Mening en rent kommunal Institution, de have en rent kommunal Opgave at løse, og det er en Fejl at blande Statsopgaver og kommunale Opgaver sammen. Hjelpekasserne bør man kun undtagelsesvis give Statstilskud, og jeg er derfor heller ikke gaaet videre og har heller ikke ønsket at gaa videre end Flertallet i den Paragraf, der omhandler Hjelpekasserne.

Der er to andre Veje at gaa — ja, jeg ønsker dog først at omtale en Vej, der er bleven nævnt her. Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (*Martin*

Olsen) talte i Begyndelsen saa uendelig fredeligt, men ved Slutningen af Talen blev hans Stemme betydelig højere, da lød der ligesom i det fjerne Klokkeklange fra Stormen paa Bastillen. Jeg tager ikke det ærede Medlems revolutionære Sind saa forfærdelig alvorligt. Vi have alle læst den gamle Historie: Der var en Kejser af Kinesiens Land, han havde givet sin Kammerherre en Lussing, Kammerherren gav Kokkepigen en Lussing, og Kokkepigen gav sin Kæreste en Lussing. Det ærede Medlem og hans Venner var forleden til de arbejdsløses Møde, og de have der mødt deres Kejser af Kinesiens Land — jeg tror, han hedder Willumsen. Denne Mand har sagt haarde Ord til de Herrer, og de Herrer lade de haarde Ord gaa videre til os. Jeg tror derfor ikke paa, at det ærede Medlem er nær saa slem, som han lader; det ærede Medlems sunde Fornuft er sikkert alt for stor dertil. Jeg vil tilstaa, at da jeg hørte om disse Møder, syntes jeg ganske vist, at man der har været noget uretfærdig med Socialdemokratiets Ledere, men det er maaske noget de Herrers egen Skyld. De have jo givet disse Mennesker det Indtryk, at de var i Stand til at løfte Verden ud af dens Fugger og kæmpe selv mod de mest kontrære Forhold. Disse Mennesker have taget dem paa Ordet, og sligt er altid kedeligt. Jeg mener, at de have været noget uretfærdige mod de Herrer Ledere, men helt uskyldige deri synes jeg ikke, disse ere.

Paa disse Møder har den radikale Del af Forsamlingen vedtaget en Resolution, der fordrer en Understøttelse af 20 Kr. om Ugen. Denne Fordring er saa absurd, at jeg ikke rigtig forstaar, at den kan fremsættes. Naar man ved, at Ugelønnen for en stor Del af Befolkningen — desværre kan man sige — ikke er over 20 Kroner, vilde det være en ejendommelig Idé at gennemføre en saadan Fordring. Man vilde da ikke nøjes med at have de 30—40,000 arbejdsløse, vi nu have, men efterhaanden vilde en stor Del af dem, der nu have Arbejde, blive arbejdsløse, idet de ligefrem vilde staa sig ved at blive det; og det var jo ikke Meningen.

Man har paa disse Møder udtalt, at man vilde gøre noget ondt, man vilde møde udenfor Rigsdagen samlet i stor Mængde og eventuelt demonstrere. Der laa en Trusel i dette, en Trusel, som jeg finder i højeste Grad uforstandig. Maa jeg minde om det gamle Ord: bange machen gilt nicht. Rigsdagen er nu en Gang Udøveren af Statsmagten, og Stats-